

Wiesje Peels

Achter DE SCHERMEN

Sinds 2001 reisde Wiesje Peels elk jaar een tijdje mee met verschillende kleine circussen in Europa. Twee weken per jaar verliet ze haar vaste bestaan en volgde ze haar roep naar een nomadisch leven. Met het eenpersoonscircus van haar vader en een schilderij van een circusjongen in haar jeugd als grote inspiratiebronnen.

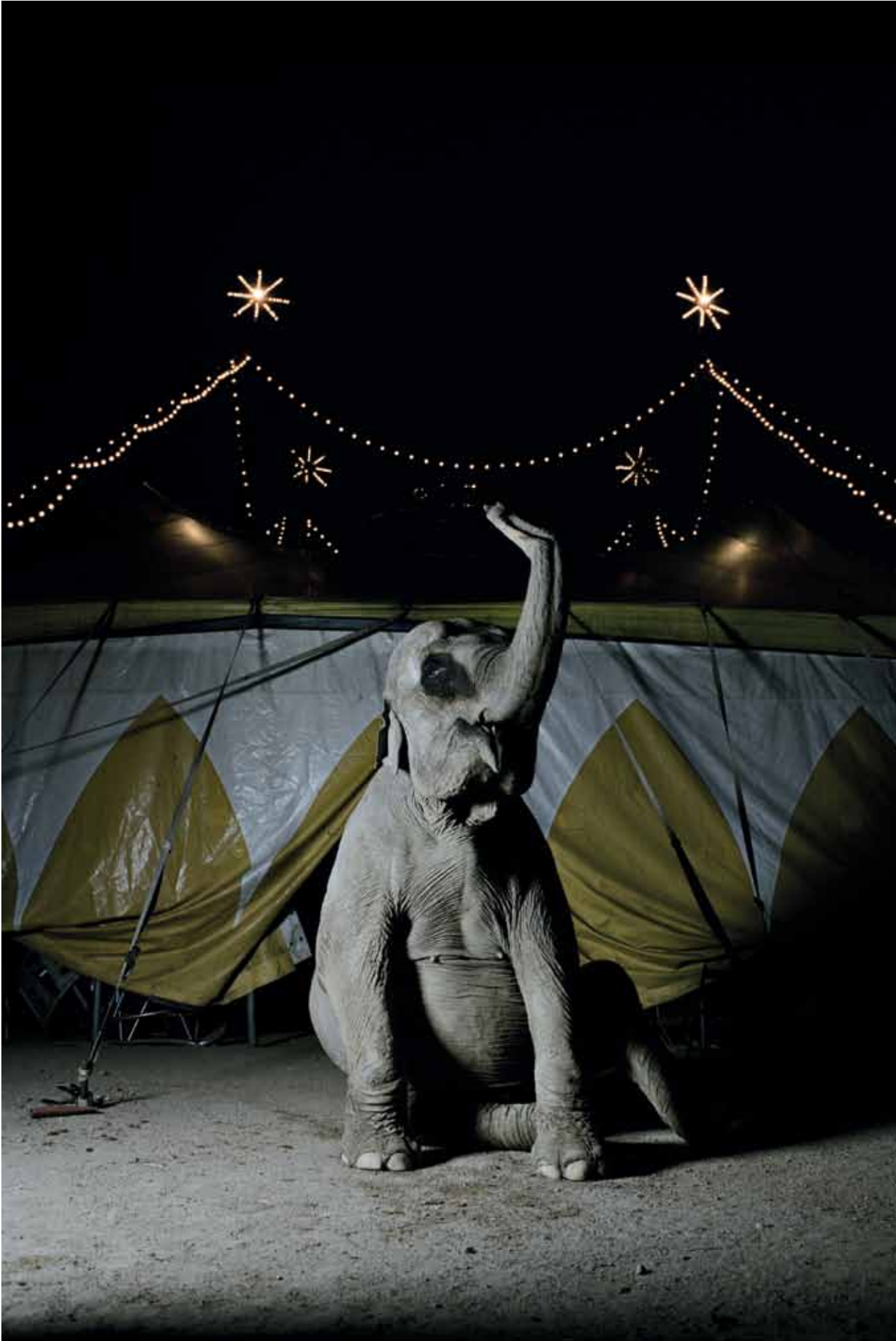
Een fotoserie over het circusbestaan was al jarenlang haar grote droom. Toen vorig jaar de curatoren van BredaPhoto haar werk selecteerden voor het fotofestival was het moment daar. "Ik werkte al jaren aan dit project, maar was er heel zuinig op. Trad er nog niet mee naar buiten en lichtte af en toe een tipje van de sluier op. Op een gegeven moment dacht ik, nu heb ik er zoveel ziel en zaligheid ingestoken, nu moet ik ermee naar buiten." Dat is zeker gelukt. De beelden uit haar serie "Mimus, sierden tijdens BredaPhoto metershoog het Chassepark. Al van verre maakten de bezoekers kennis met de in gedachten verzonken klassieke clown, de aan elkaar verknochte poedel en pony en de kamelenverzorger die in slaap lijkt te zijn gevallen op zijn kameel.

Samenspel

Het zijn niet de uitbundige beelden die je bij een circus verwacht. De meeste foto's zijn geregisseerd. Niet in de piste, maar achter de schermen. Dit levert een melancholieke serie op. Een intiem inkijkje in de circuswereld. "Wat je ziet is het samenspel tussen de artiesten en mij. In eerste instantie waren er veel artiesten die niet begrepen waarom het op die manier moest en niet in de piste. Dat ze niet hun krachtsvertoon hoefden laten zien, maar dat ze poseerden zoals ik dat wilde. Niet elke artiest was in staat mijn stemming te vertalen of was even fotogeniek. Van de twintig mensen in het circus waren er uiteindelijk misschien maar drie artiesten waarbij zich iets ontwikkelde. Een ontmoeting waarbij er iets gebeurde tussen twee werelden. Er zijn veel overeen- →

komsten tussen ons. Ik reis, fotografeer en ben met mijn vak bezig, net als zij. Net als kunstenaars geven zij een performance en ik ook. De circuswereld ligt (heel) dicht bij de kunstwereld. Het is een andere vorm en een andere manier van hoe je jezelf presenteert, maar het lijkt erop. Ook de artiesten ploeteren en werken keihard om geld te verdienen. Wachten af of mensen naar de show komen en of ze hun werk goed vinden. Ik heb echt familiecircusjes gezien waar een kip en een ei in het publiek zaten. Toch draaide het team de show vol passie. Het circus is hun leven en ik mocht daar soms even deel van uitmaken."

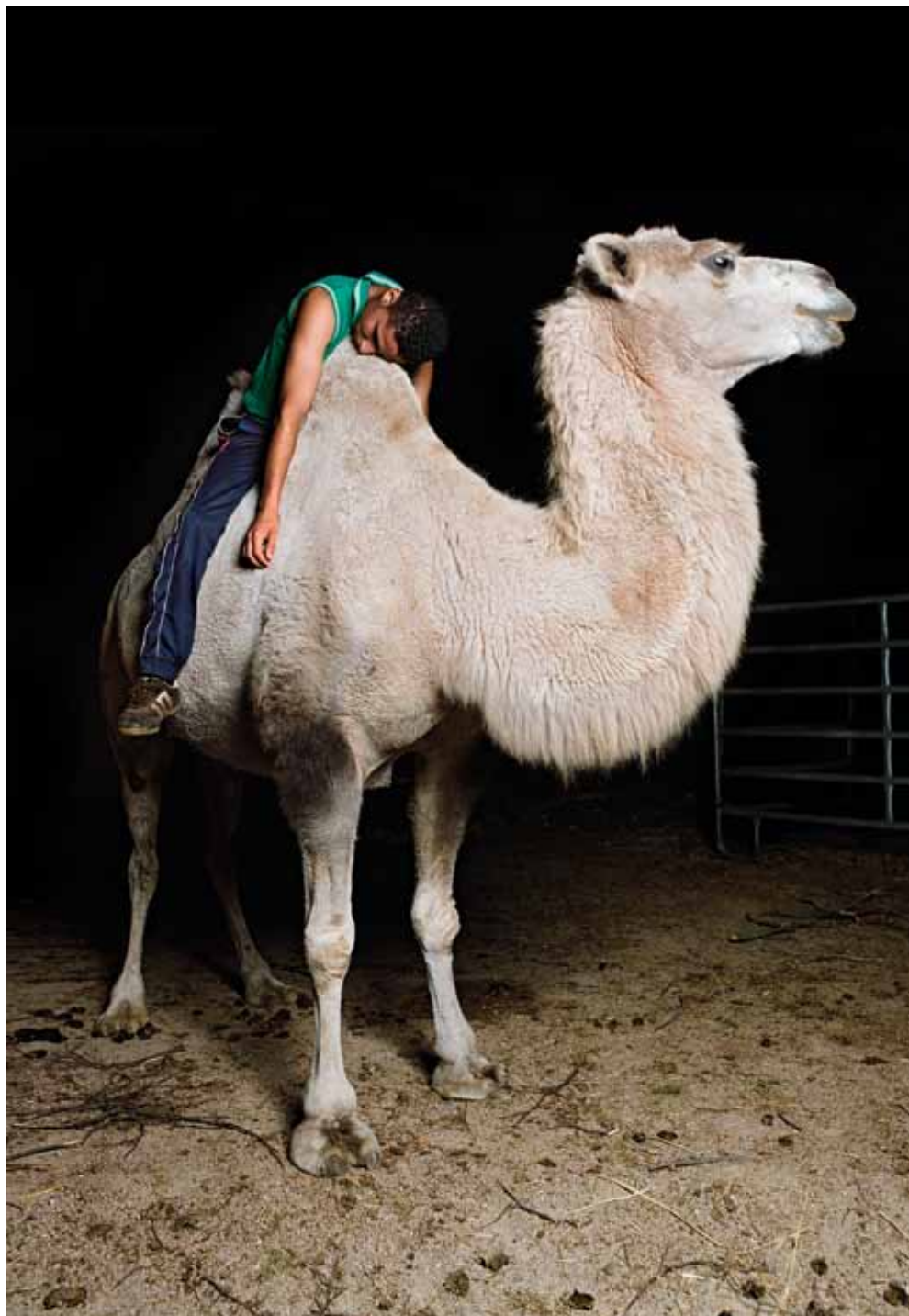
Liefde voor het circus

De liefde voor het circus en het nomadische bestaan heeft Wiesje van geen vreemde. Haar vader trad onder de naam Enrico Magnifico op in zijn eenpersoonscircus 'Teatro Piccolini Illusioni'. "Dat circusje was zijn hobby. Alles was zelfgemaakt. Met zijn aanhanger, waar alles precies inpaste, ging hij in de weekenden naar Center Parcs of De Zonnebloem. Voor hem was het een psychologisch proces om iets te bouwen wat precies in de aanhanger paste. De hele performance van het inpakken was eigenlijk nog meer show dan de uiteindelijke voorstelling. Ik mocht wel eens mee en dat vond ik natuurlijk altijd heel leuk en spannend. Soms moest ik helpen als er iemand uit het publiek niet durfde. 's Avonds eerst een kroketje eten en dan slapend in de auto weer terug. Dat nomadische sprak me heel erg aan. Bij mijn ouders thuis hangt een schilderij van een circusjongen van E. Witkamp. Daar heb ik heel mijn jeugd naar gekeken. Dat schilderij vormde samen met het rondtrekken met mijn vader mijn inspiratiebron. Wie het schilderij kent, ziet precies waar mijn foto's vandaan komen. De foto van de klassieke clown uit 'Mimus, is een ode aan het schilderij. Het vertolkt het naar binnen kijken en je eigen kwetsbaarheid tonen ten opzichte van anderen."

Een ander leven

Hoewel de meeste beelden geposeerd zijn, overtuigen ze de kijker door de echtheid waarmee het gevoel wordt verbeeld. Neem het beeld van twee kinderen die op een paard liggen te slapen. Totaal ontspannen, je gelooft echt dat ze slapen. "Ik heb ze gevraagd rustig →

BOEKTIP!

"Mimus,

Wiesje Peels

Uitgeverij d'jonge Hond

www.dejongehond.nl

€ 34,-

ISBN: 978 94 91525 36 0

te gaan liggen en helemaal te ontspannen (natuurlijk heb ik ook drie foto's waar ze wel moeten lachen). Elke keer weer aangeven 'ontspan je, breng rust in je gezicht' en veel voordoen. De titel "Mimus, verwijst naar mimiek, lichaamstaal. De dieren wilde ik fotograferen alsof het mensen zijn. Ze kijken je aan. Dat is nodig om dat menselijke contact tot stand te brengen. Anders blijft het afstandelijk en kun je je er als kijker niet mee identificeren. Bij de mensen kijkt maar één iemand in de lens. Een portret kan anders heel dwingend worden." Opvallend is dat in de foto's van mens en dier de relatie heel hecht is. Ze lijken te versmelten, zoals de man op zijn paard. Het lijkt bijna een centaur, het mythische half paard/half mens-figuur." De serie is heel metaforisch. Dat zie je in eerste instantie niet omdat het thema circus heel leidend is. Pas als je er

langer naar kijkt en een beetje aan het beeld gewend bent, dan komt die dubbele laag bovendien. De foto's vertolken mijn stemming als ik de foto maak. De serie is deels autobiografisch. De universele eenzaamheid, die in ieder mens zit. De worsteling tussen de relatie die je met een ander aangaat en de aanslag die dit is op je persoonlijke leven. Het verlangen naar het nomadische bestaan. Ondanks mijn vaste huisje, boompje beestje heb ik altijd het verlangen om meer van die andere kant te zien en te beleven. Net als de circusartiesten heb je als fotograaf vaak heel vluchtige contacten. Een korte ontmoeting en dan ben je weer weg. Dan heb je iemand verwonderd of niet. Toch kan het ook heel intens zijn. Wanneer ik terug kijk, is elke foto bijzonder. Het vasthouden van een moment, dat maakt fotografie voor mij zo fantastisch." ■

INSPIRATIEBRON

E. Witkamp

